

20201204-Taygeta-NL-Zelfmoord-waarom-het-geen-goed-idee-is

Zelfmoord - Waarom het GEEN Goed Idee is - Swaruu (Buitenaards Contact - Pleiaden - Taygeta)

Juli 2020

Robert: Hoi Yazhí. Wat zou ik tegen het publiek kunnen zeggen, zodat ze het "spel" niet opgeven? Je weet wel... "zelfmoord". Ik zeg altijd neem deze informatie onder je eigen verantwoordelijkheid, maar er zal altijd iemand zijn die het niet begrijpt en de "makkelijke of snelle" uitweg wil nemen. Zonder ook maar iets te begrijpen van wat er gezegd is. Dank u.

Yazhi: Er is geen eenduidige oplossing omdat elke persoon zijn eigen redenen heeft. Wanneer iemand het punt van zelfmoord bereikt, is dat omdat het fysieke en/of psychologische lijden in zijn leven het punt van onverdraagzaamheid heeft bereikt. Maar om tot de basis te komen:

Een persoon pleegt zelfmoord omdat hij of zij intense fysieke en/of psychische pijn heeft en de dood als de enige optie ziet om hieruit te komen. De belangrijkste reden is dat hun leven een niveau van complexiteit heeft bereikt dat voor het individu onhanteerbaar is.

Zij hebben het gevoel dat het een permanente toestand is, terwijl dat nooit zo is. Zoals geluk vergankelijk is, zo is het ook met droefheid en psychologische pijn, hoe overtuigd ze er ook van zijn dat die pijn er altijd zal zijn. De waarheid is dat het voorbij zal gaan.

Zij moeten beseffen dat zij zich in een zeer gevaarlijke situatie bevinden als zij zelfmoord overwegen, zoals bij een terminale ziekte. Dus moeten zij hun leven maximaal vereenvoudigen, zich ontdoen van alles wat hen alleen maar meer stress bezorgt of meer complicaties van allerlei aard, zonder na te denken over wat zij zouden moeten doen, want als zij werken om een diploma te halen en die studies doen hen alleen maar pijn, dan heeft het geen zin om te doen wat zij blijkbaar zouden moeten doen als zij uiteindelijk niet meer in leven zullen zijn om de resultaten te zien.

Hetzelfde met een baan of met welke verantwoordelijkheid dan ook die kan worden vermeden of vrijwillig kan worden beëindigd. Alles vereenvoudigen alsof je nog maar een week te leven hebt, of nog maar een dag te leven, want zo is het in wezen.

Het is ook omdat ze aandacht willen en veel mensen om hen heen die aandacht ontkrachten, terwijl erop zich niets mis is met het nodig hebben van aandacht. Het argument dat ze het alleen doen om aandacht te krijgen gaat dus niet op. Het is een menselijke basisbehoefte. En ja, door zelfmoord te plegen, zullen ze de aandacht krijgen die ze wilden, ze zullen ook de persoon/personen kunnen "straffen" die hen gekwetst hebben, als ze dat ook voor ogen hebben. Maar ze zullen er niet zijn om de resultaten te zien.

Zij moeten ook begrijpen dat zij, door zelfmoord te plegen, een kettingreactie van lijden teweegbrengen doordat naaste mensen, de families van mensen die zelfmoord plegen, lijden onder emotionele gevolgen en trauma's en schuldgevoelens van verwoestende proporties.

Zij beëindigen niet alleen hun leven, maar ook dat van de mensen om hen heen. Of zij nu uiteindelijk zelf zelfmoord plegen of niet, want dat gebeurt soms ook als gevolg, of gewoon vanwege de keten van schuld die mensen in hun familie of naasten naar elkaar gooien met betrekking tot de vraag waarom hun familielid zelfmoord heeft gepleegd.

Het probleem hier is dat dit argument tegen zelfmoord, dat je het leven van anderen ruïneert, niet ethisch of eerlijk is vanuit het standpunt van de persoon met het emotionele probleem dat hem ertoe gebracht heeft die beslissing te willen nemen. Want naast zijn problemen en het feit dat ze hem overweldigden en de enorme pijn die hij met zich meedraagt, krijgt hij nu ook nog de schuld van die van anderen. Waardoor nog meer schuldgevoelens ontstaan en uiteindelijk nog meer motivatie om uiteindelijk zelfmoord te plegen. Het probleem is dat ja, het maakt dat je een verantwoordelijkheid draagt met de mensen om je heen.

Problemen zijn altijd tijdelijk, altijd, ongeacht hun ernst, want in een universum van polariteiten kan een probleem niet bestaan zonder een oplossing, ze gaan hand in hand, twee kanten van dezelfde medaille.

Robert: Ja. Het enige wat ik kan doen is delen wat ik weet en mijn standpunt. Ik denk ook dat zelfmoord hand in hand gaat met emotionele chantage. Ik weet het niet.

Yazhi: Emotionele chantage, "alleen maar om aandacht te krijgen" is een zeer oneerlijke en gevaarlijke manier van praten over het probleem, omdat het de persoon met zelfmoordneigingen ontkracht hoe hij zich voelt, en dat leidt hem juist naar het plegen van de daad.

Robert: Ik denk dat zelfmoord een ziekte is. Omdat deze mensen altijd terugvallen en terugvallen.

Yazhi: Tegenwoordig wordt alles als een geestesziekte beschouwd en ik ben van mening dat er niet zoiets bestaat als een geestesziekte. Alleen ziekte in de retorische zin. En ze hervallen omdat ze geen oplossing voor hun probleem kunnen vinden.

Nu het meer uitgebreide gezichtspunt:

Wanneer je incarneert heb je altijd een levensplan en ben je het zelf die alles ontwerpt wat je zult ervaren, inclusief of vooral de delen van lijden of moeilijkheden, vanwege de enorme reactie van persoonlijke groei als ziel, als bewustzijn, die het met zich meebrengt.

Want tot de ervaringen die de ziel het meest voeden behoren moeilijke ervaringen, mislukkingen, en het aangaan van uitdagingen.

Dus, wanneer men zelfmoord pleegt, bereikt men slechts de andere kant, met volledig bewustzijn van alles, omdat het "ik" niet verloren gaat, evenmin als het identiteitsgevoel, het breidt zich alleen maar uit. Op dit punt, en als gevolg van deze expansie, wordt het hele kader van waarom zelfmoord werd gepleegd ook beter begrepen.

En als het perspectief van de andere kant verandert, zal de persoon er alleen maar weer in willen, omdat hij zich ontevreden zal voelen met zichzelf en dat is wat iedere ziel wil vermijden, want wat hij wel verlangt is expansie, of hij zal het opvatten als een mislukte uitdaging en uit vrije wil weer in het spel willen stappen, want spel is het.

Het is alsof je een videospelletje binnengaat en bang wordt als er monsters tevoorschijn komen en het spel uitzet. Je zult je tijdelijke "ontsnapping" hebben, maar zeer kort daarna zul je gewoon weer naar binnen willen gaan en opnieuw en opnieuw om het monster onder ogen te komen totdat je de uitdaging hebt doorstaan. Het is net als tegenover een "baas" van een videospelletje. Ze zijn er tot ze het halen.

Juni 2018:

Swaruu: Laten we zeggen dat oerangst een van de grootste kenmerken van 3D is, gekenmerkt door de sluier van vergeetachtigheid. En het vormt, op een grote manier, de aard van wanhoop en het gevoel van schaarste dat iedereen daar op de een of andere manier heeft. Op het moment dat die angst wordt overstegen, door eigen innerlijk werk te doen, verandert de kijk op het leven sterk. In plaats van in waarde af te nemen, neemt het leven zelf in waarde toe, als een "secundaire reactie".

Dit is door talloze mensen aan de oppervlakte gezegd. Wij kunnen dit zelf niet ervaren, alleen waarnemen. Veel mensen die zelfmoord overwogen, zijn na spiritueel ontwaken en wanneer zij met de dood geconfronteerd werden, gestopt met zelfmoord te overwegen. Deels omdat zij tot het inzicht komen dat hun geestelijke problemen en zorgen daarmee niet alleen niet worden opgelost, maar dat zij van de andere kant verder gaan. Met als bijkomend probleem dat zij niet meer in het fysieke zijn zodat zij die problemen niet kunnen oplossen.

De meest voorkomende oorzaak van zelfmoord is psychische pijn. Het is de meest ondraaglijke. Na de dood neemt die pijn alleen maar toe als je ziet dat je er niet aan kunt ontsnappen. Zelfmoord heeft geen zin, omdat je niet aan jezelf kunt ontsnappen.

De oplossing is om het onder ogen te zien, waar we ook zijn, op het moment dat het zich voordoet, hetzij vanuit de spirituele kant, hetzij vanuit de belichaamde kant. Maar aangezien de meeste psychische problemen voortkomen uit ervaringen tijdens een leven, en uit de interpretatie die het

individueel eraan geeft, is het beste en noodzakelijkste punt waarop deze problemen onder ogen moeten worden gezien, dat van de belichaamde kant.

Die problemen worden dan megedragen na de dood, vooral na zelfmoord, en, hoewel het slechts een uitweg is, en door niemand wordt gestraft, is het de persoon zelf die zichzelf straft van de andere kant.

Dit heeft tot gevolg dat, rekening houdend met het feit dat de redenen waarom iemand zelfmoord heeft gepleegd over het algemeen te wijten zijn aan psychologische pijn, om welke reden dan ook, dit bij deze persoon een enorme behoefte aan zelfkritiek doet ontstaan, terwijl hij aan de andere kant is. Als gevolg daarvan ontstaat het idee het opnieuw te moeten proberen, zodat zij opnieuw in hetzelfde leven terechtkomen, dat als hetzelfde niveau "van het spel" is, zoals in een videospelletje wanneer zij sterven en verschillende keren sterven in een poging het niveau of de uitdaging te overwinnen. Dit is de voornaamste reden waarom zij reïncarneren.

Op dit moment komt ook de manipulatie van de archons om de hoek kijken, die de problemen van de onlangs overleden persoon overdrijven en alles wat hij of zij fout heeft gedaan tijdens zijn of haar recente incarnatie. Waardoor hij of zij terugkeert of een nog grotere behoefte heeft om terug te keren.

Hoewel dat waar is, is vanuit mijn standpunt een tussenkomst van een of andere archontische kracht niet eens nodig en persoonlijk zie ik geen waarneembare tussenkomst tegen een pas overleden ziel.

Wat ik bedoel te zeggen is dat er meer Matrix is aan de andere kant, om het simpele feit dat de mensen zelf, hun bewustzijn en hun perceptie de Matrix zelf zijn. Daarom is er geen directe interventie van een archon of groep archons nodig als de pas overleden persoon alles bij zich draagt wat nodig is om zijn eigen volgende reïncarnatie te veroorzaken, zijn eigen recycling binnen de collectieve Matrix. Dit laatste punt is zeer belangrijk. Als een persoon mentaal bevrijd is van de Matrix, is hij vrij.

Want het enige dat hen verankert aan de Matrix zijn hun eigen beperkende ideeën. Waar ze iets beleven, zelfmoord plegen om later te zien dat ze van de andere kant nog steeds zichzelf zijn. Dus, omdat er geen tijd is, gaan zij terug naar het punt van aandacht van hetzelfde lichaam en proberen goed te doen wat zij de eerste keer niet voor elkaar kregen. En daar doorlopen en doorleven ze steeds weer hetzelfde, totdat ze beseffen dat ze de dingen die niet goed gingen moeten loslaten.

En deze lus heeft niet alleen betrekking op dezelfde reïncarnatie. Het kan een uitgebreidere lus of spiraal zijn, omdat dezelfde incarnatie bij herhaling nooit precies hetzelfde is. Dat wil zeggen, een persoon is Pepe, dan José, dan Miguel, Fernanda, Lucia en dan Pepe weer, dan Miguel en zo heen en weer.

En ze gaan niet vooruit omdat die levens met elkaar verbonden zijn en de oorzaak van het bestaan van het ene het gevolg is van het vorige. Ze maken een lus, en als het al moeilijk is om uit een lus van een enkele incarnatie te komen, zoals bij zelfmoordenaars het geval is, dan is het nog moeilijker om uit een grotere lus te komen die meerdere incarnaties omvat, omdat het niet gemakkelijk is om te beseffen dat we ons in één incarnatie bevinden.

En om het nog erger te maken, de mensen in de lus kunnen wel of niet leven, met elkaar omgaan, wat de reden is waarom José en Fernanda zo'n gelukkig stel zijn en ze zo goed met elkaar overweg kunnen en ze nu al 22 jaar getrouwd zijn, omdat ze dezelfde Adma of ziel zijn. Of Pepe haat Miguel en weet niet waarom, maar hij voelt deze grote antipathie omdat hij zich herinnert hoe slecht hij was in die reïncarnatie en wat hij haat is zijn eigen spiegelbeeld. En de spiraalvormige lussen groeien en voeden grotere lussen die op hun beurt weer andere grotere lussen voeden tot ze weer het Geheel of de Bron zijn.